

ennam lorda, sest sõrmekestes, mis ränga põllo töö kallal kangeks jäänud, aitasid jälle wälledam liikuma. Siiski ei jätkand siisjetulleminne, et nemmad lahkesti ilma murreta wõinud ellada. Widda ennam waesus kallale lippus, sedda ennam Katrina hooletandis, isjaga tööd tehha, ja Summal õnnistas nende maepiddalikku meelt, ja andis nelle teal niipalju, kui igga pääwafeks toidufeks tarwis olli.

Nendajuggune seisus wõib küll mõnda meest allandlikkuts ja maddala meeleliseks tehha, mitte agga meie Katrinad. Tedda leiame meie keige temma waesuse sees ikka weel kõrge ja sureline ollewad. Rikkad ja tulufad noored külla mehhed, kes temma liggi julgesid astuda, et temmaga mõnne lahke sõnna rägiks, ei peetud temmast miksiki. Liina poole läisid temma mõtted, liina mehhi, kel Saksal keel suus, Saksal satterkuub seljas, ja hõbbe kellu taskus, — need ollid temma arwates lahle jutto wäärt; ühhe ausa liina mehhe olleks Katrina kosjaks wasto wõtnud. Agga liina kosjiad ei holind maa tüdrufust, ja külla poisid pelletas maa tüdruf ennessel liggidalt ärra. Nenda jäi meie Katrina, kellest meil suur lootus on, et temmast, kui mehhele lähhaks, omma perrele wägga truu, hooletinne ja maepiddalik perrenaene saaks, ikka weel wallali. Saab nähha, mis eddespiddi sünnib.

Talwe lõppes otja ja kewwade tulli keige omma illoga, lilledega ja waitse tuule lehwitamisega jälle

küllasse; keit linnokestes tõstsid healt, Summala armo liites, keit puttugad aitasid liikuma, ja ello tõufis metsas ja orgus illes. Puud ja põesad said omma rohhelisse fue jälle ümber pandud ja ooplesid keit põllo rohhud näggufas riides. Wanna Mart, kes talwe toast wälja ei astunud, tuius õue pääwa paistele, sirrutas kät ja jalge ja lotis lindlaste, et ta temmal weel üks ello kewwade tullemas on, kui tüttar mehhele lähheks. — Wata, seal ronib üks ellatand külla naene korwiga lainla all ille aea. Mis temma korwis on? Üks lanna, mis ta liina turrule wiib ärra müüa, Mart aitas kauplema ja ostis lanna enneselle. Kui nüüd Katrina mõisa jurest, kuhhu tedda töö pärrast kutsuti, koio tulli, kinkis taat lanna temmale. Se olli se ainus hingelinne pudduloios nende wälkses perres. Katrinal olli wägga suur rõõm selle ande ille. Temma toitid omma lannalest ja kandis hoolet, et ta mitte lahjo ei saaks. Kui nüüd lanna esjimisese munna ilmale tõi, wistas Katrina suure healega, ennam weel kui lanna isse, kes munna walju lagutamisega liitis. Munna sai munna kõrwa munnetud, jenni kui munneja anduma lipudes aitas lojuma. Katrina wõerutas lanna andumast ärra ja walmistas ennast munnadega liina löndida. Kas se ep olnud suur warra, mis temmal nüüd olli? Kolmkümmend wärsked munna, küll need jell' aea liinas rahha maksawad.